

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Philippo Monacho. 41.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

in bello aduersus hostes exercere. Quare si bellico habitu delectaris, ac præconis voce celebrari, statuâque consequi cupis, ad exercitum, qui cum barbaris pugnat, te confer: ac non militia fugam pecuniis redimens, domique desides, bellum illic debitum, hîc tanquam per ludum adumbra.

Philippo Monacho. 41.

Leporis
et veri
Monachi
dissimi-
litudo.

Leporem meticulousum animal, & naturâ timidum, hoc perpeti aiunt, ut ex cubili in cubile subinde migret, propterea quod ad omnem motum & clamorem perturbetur. At non item monachum, qui fiduciam in Deo positam habere, ac Sion, tanquam montem, conscendisse debet. Quid igitur, pro eo quod Domino tutò inniti, ac erucem religiosæ vitæ comitem habere debebas, loca subinde commutas; pinguiorem potius, ut videtur, mensam, quam firmiorem ac solidiorem eruditionem quærens? Ac tibi, ni fallor, istud contingit, ut omnibus Israëlitis urbibus, atque omnibus terræ recessibus, cum huiusmodi ventre atque animi instituto, peragrat, Euripus quidam sis, omni nidoris ciborum vento circumactus, ac perpetua instabilitate laborans.

Archontio Monacho. 42.

εφα. 6.

Esaïas, vir summa perspicacia præditus, carbonem ex altari forcipe tulit, Domini nostri incarnatione clarissime perspicuens. Per carbonem enim, quem cernebat, diuina essentia significabatur. Per forcipem autem, ea peccati expers caro, quam ex nobis sumptam sibi copulauit. Contigit autem Esaïæ labia, ipsiusque peccata purgavit, atque vniuersæ videlicet humanæ naturæ. Nam verbi cum humana natura coniunctio, quæ nullis verbis explicari potest, modo diuinitati consentaneo vniuersi mundi peccata sustulit.

ποιούτω εν πολέμω χ' αντιπάλων γυμνάσει. ειοὺ χήμαπ χάρεις πολεμικῶ, χη ἀναρροσεαν χη ψηλων ἔπιτυχεν ἀξιοις, εἰς τὸ στρατόπεδον τὸ μαχόμενον τοῖς βαρβάροις κατάβηθι, χη μὴ χηήμασιν ἐξωκέρμος τὴν σκῆπεν φυγην, χη οἰκοι μύρων, ἐν ταῦθα παύζε τὸν ἐκεῖ χρεωστούμενον πλέμενον.

Φιλίππῳ μοναχῶ. μα.

Τὸν λαγῶν, τὸ κατάφοβον ζῷον ἐφύσει δειλὸν, σκῆπεν φασὶν ὑπομῆρον, τὸ κοίτιω σκῆκοίτης ἀμείβειν, πρὸς πᾶσαν κίνησιν ἐβῶν ταρασσόμενον. ἀλλ' οὐχὶ μοναχὸν, τὸν ἐπὶ κύριον πεποιθέναι ὑφείλονται, καὶ ὡς ὄρος Σιών βεβακέναι. τί τοίνυν χεῖραλιπὼν τὸ ἐρείδεσθαι ἀσφαλῶς ἐπὶ κύριον, καὶ σωρὸν ἔχειν, τὴν ἀκόλυθον ἀσκησιν. τὸπον μετὰβάλλεις ἐκ τόπῳ, μᾶλλον, ὡς εἰοικε, πρᾶπτεζαν ἀβροτέραν, ἀλλ' ἔπαιδῶσιν γερρότεραν ζητῶν. καὶ συμβήσεται σοι, ὡς οἰμῆ, πᾶσας τὰς πόλεις τοῦ ἰσραήλ, καὶ πᾶσας τὰς ἐχαπὰς τῆς γῆς μετὰ ποιούτης γαστροῦ, ἐ γνώμης ἀφείοντα, εἰς ἕπον εἶναι πνα, παντὶ ἀνέμῳ κνίσης ἀειφερομῶν, ἐ μέχει παντὸς ἀστατουῦτα.

Ἀρχοντίῳ μοναχῶ. μβ.

Τῇ λαβίδι ἔλαβεν ὁ διορατικώτατος Ησαίας τὸν ἐκ τῆ θυσιαστικῆς ἀνθερα, τὴν τῆ κυρίας ἡμῶν ἐκαθάρτησιν θεωρῶν τηλαυγέστατα. ἀνθεραξ ἡ θεία ἐωρῆτο ἕσια. λαβίς δὲ ἡ ἐξ ἡμῶν αὐτῆ ἐνοθεῖσαι ἀμαρτητος σάρξ. ἤλατο δὲ τῆς χεῖλεων Ησαίας, ἐ τὰς αὐτῆ σκῆπεν ἀμαρτίας, τὰς πᾶσης τῆς ἀνθρωπείας φύσεως δηλονότι. ἡ γὰρ ἀρρητος τῆ λόγῳ πρὸς τὸ ἀγράφον ἐνοσις ἤρε θεοσρεπῶς τὰς τῆ κόσμῳ παντὸς ἀμαρτίας.

Ερ.